

Urodził się 10 listopada 1877 r. w Koszarnowie (powiat kościański), w archidiecezji poznańskiej, jako syn Walentego i Katarzyny z d. Szymanowskiej. Mając zaledwie 15 lat, za zgodą rodziców, wyruszył do Niemiec, gdzie zaczął pracować jako górnik. W dniu 4 listopada 1898 r. wstąpił do Zgromadzenia Braci Miłosierdzia w Niemczech. W tej wspólnotce zakonnej złożył I śluby oraz profesję wieczystą. W zgromadzeniu pracował jako dyplomowany pielęgniarz i laborant. W czasie I wojny światowej został powołany do wojska i otrzymał przydział do kompanii sanitarnej. Po odzyskaniu przez Polskę niepodległości, 21 sierpnia 1919 r., dotarł do Ojczyzny, gdzie podjął pracę w Szpitalu Dzieciątka Jezus w Warszawie, a następnie z woli kardynała Edmunda Dalbora rozpoczął organizować nową wspólnotę zakonną w Poznaniu. Początkowo podjął się pracy zakrystiana w parafii pw. Matki Boskiej Bolesnej w Poznaniu. Oprócz pracy zakrystiana pielęgnował chorych na terenie parafii. Pomimo różnych trudności, 21 listopada 1923 r., kardynał Dalbor formalnie zatwierdził nowe zgromadzenie, a brat Kubiak stał się jego pierwszym przełożonym generalnym. W latach 1924 i 1926 zakupił dwie wille w podpoznańskim Puszczykowie, które stały się domem generalnym nowej wspólnoty zakonnej. Natłok pracy i codzienne przeżycia spowodowały, że od 1926 r. zaczął podupadać na zdrowiu. Zmarł 9 grudnia 1928 r. w Szpitalu Miejskim w Poznaniu. Został pochowany na dawnej nekropolii śródeckiej w Poznaniu, a od 1966 r. jego szczątki spoczywają na cmentarzu w Puszczykowie.

Pomnik brata Stanisława Kubiaka
w Puszczykowie

Brat Stanisław Andrzej Kubiak